

waewaga läbi madala ukse wälja tungiswad, tungiswad jälle kolm poisfi sisse, kellel tšäärants liires rutt taga olema näitas, sest nende selfilased, kes juba kottu omad lilletimbud kaasa toonud, olwad juba pagari juures. Aga nemad wõistwad weelgi nii walju healega karjuda: „He, neiu! mis maksab seesugune lilletimp seal?“ ei noor Luitse ega wana tädi Karoline wõinud seda tähele panna. Siis lõppes Melcher'i, ühe nendest kolmest, kannatus; tema kõrwas seisis lastile lilledega ja lintidega: tema kaapas sisse ja lena kirju lilletimp, mis tema kätte sattunud, ladus tema wammuse sügawasse taskusse. Seda nägi Frieder, tema kaapas weel sügawamale ja wõttis lohe paari ja mõne sšidi-lindi. Jakob, kolmas sellest salgust, ehmatas esiteks langes, kui teised kaapaswad, sest temal oli üks õiglase eina kodu, kes temale igal õhtal üht salmistest enne uinumist ette lugenud, ja üht neist salmistest oli tema weel paremini meeles pidanud kui neid, mida tema koolis pähe õppinud, — üks neist salmistest tuli temale nüüd meele, tema ei teadnud isegi kuidas: „Kõik oma elu-aeg, poeg! mõtle Issanda meie Jumala peale, ja ära piüia mitte pattu teha, ega ühe tema kätude astuda; tee õigust kõik omal elu-aéal, ja ära läi illekohtu tee peal.“

Aga waata, Melcher ja Frieder, kes uute

šõsetungijate pärast sel filmapilgul koguni wälja ei oleds peaseda wõinud, seiswad seal naermate nägudega ja teegi ei olnud midagi märkanud. „See on hõlbus,“ mõlles Jakob, kes ühe lahtise weite laua-lasti kõrwas seisis; tema kaapas sisse, tahtis ainult katsuda, ja piatib ruttu ühe weikese pakilise oma pätsi-taskusse; tema lohtus kui see raskest põhja lullus: „Kas piats see eht raha olema?“

„Tule, Jakob!“ hüüdiswad tema selfilased ja tungiswad ennast läbi, pagari-majasse, kus ühes kõrwalises kammris weel aset leidiswad ja omale sobar-wina tuua lastiswad.

„Noh, Jakob, anna oma müts seia!“ hüüdis Melcher; „mina olen weile kõige kolmele ostnud, ja wäga odawalt!“

„Ja, ja“, naeris Frieder, „nii odawat poodi ei ole mina weel näinud; wana neiu on lord wiltu wahtinud minu peale, ei ole aga ühtigi märkanud, too wälja, Melcher!“

Ja Melcher ja Frieder kraamiswad wälja, linti ja lilletimpust; Frieder jägas neid, andis uhle kimbu iga mütsi peale ja piitab, kirjub lindid nende külge; Melcher lastis weel paar kannu tuua, et nii odawalt ostnud oli ja läi lord korra peale Jakob'iga klaasid kottu. Sellel ei tahtand jool õiete maitseada, kui punaselt see ka klaasid läikis,